

пѣтуваніето си, стигнахмы въ Полезіѣхъ. Пулосскый плака като остави отечеството си: поне му послужихъ до колкото можѣхъ, извика той съ болѣсть на душѣтъ си, и не си отивамъ отъ него освѣнь за да му послужи пакъ.

Отъ толкозъ тегла и злостраданія силитѣ на Лодоискѣ ся исчерпохъ, и тя бѣ толкозъ изнемошѣла и отслабнѣла, щото, като стигнахмы въ Новгородъ, по мое прѣдложеніе останѣхмы да си почине нѣколко дена; но скоро ся научихмы отъ мѣстнытъ жители, че русска войска обыкаляла около татѣкъ за да улови нѣкого си Пулосскый, който съдѣйствувалъ за откраднуваніето на Полскыйтъ царь. Това като чухмы уплашихмы ся и не безъ причинѣ, за това останѣхмы тамо нѣколко часа само, за да си купимъ коніе. Отъ тамо като минѣхмы Деснѣ по-горѣ отъ Чернигово и трѣгнахмы все по край Шульѣ, минѣхмы Переволочнѣ, дѣто ся научихмы че познали Пулосскаго въ Новгородъ, но прѣдварилъ прѣди нѣколко часа да побѣгне отъ Нижній и че имало потеря подирѣ му. И тѣй, трѣбаше да побѣгнемъ и отъ тамо и да мѣнимъ направленіето си пакъ и вторый пѣтъ, за това ся и вмѣкнахмы въ непроходнытъ лѣсове, които обнематъ странѣтъ между Салѣ и Сеймѣ.

Тамо намѣрихмы едикъ пещерѣ, и поискахмы да ся остановимъ въ неѣкъ за нѣколко дена, но когато да влѣземъ, една мечка ся испрѣче на входѣтъ, съ коѣто трѣбаше да ся боримъ и да ѣкъ убиемъ и по-